

Arrest

nr. 158 773 van 17 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 9 februari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in neergaande lijn van haar Belgische vader.

1.2 Op 3 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 6 juli 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.02.2015 werd ingediend door:

*Naam: S(...)
Voornaam: V(...)
Nationaliteit: Armenië
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, rot3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...’

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

*(...)
2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.’*

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- schrijven van de FOD Sociale Zekerheid dd. 04.10.2013 waaruit blijkt dat hij met ingang van 01.10.2013 een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden of THAB-bedrag ontvangt van jaarlijks €4556,11. Echter, de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden kan beschouwd worden als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de bijkomende kosten verbonden aan de handicap van de ontvanger ervan. Het kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.*
- schrijven van de FOD Sociale Zekerheid dd. 01.12.2014 waaruit blijkt dat hij een 'inkomensgarantie voor ouderen' of IGO ontvangt. Echter, gezien dit IGO-bedrag wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, wordt het niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.*
- schrijven van de CM-Zorgkas Vlaanderen dd. 20.03.2012 waaruit blijkt dat de referentiepersoon werd erkend als zwaar zorgbehoevende met recht op mantel- en thuiszorg en bijbehorende forfaitaire, maandelijkse tegemoetkoming van €130 voor de periode 01.06.2012 - 31.05.2015. Deze tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg wordt beschouwd als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de mantel- en thuiszorgnoden van de referentiepersoon, en kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.*

Tevens werden documenten voorgelegd op naam van een derde, zijnde mevr. S(...) Y(...), zijnde de moeder van betrokkene. Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Voor zover deze inkomsten toch in overweging moeten genomen worden dient vermeld te worden dat deze ook een 'inkomensgarantie voor ouderen' of IGO betreffen. Ze kunnen dan ook niet mee in overweging genomen worden.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de diéinst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële en de formele motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat de bestreden beslissing deels als volgt wordt gemotiveerd:

Aangezien één van de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Hoewel de bestaansmiddelen van de verzoeker niet voldoen aan de voorwaarden gesteld in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is het vereiste bedrag uit desbetreffende bepaling slechts een richtlijn. (K. DAWOUD, “Gezinshereniging in België: kan men het bos nog door de bomen zien?”, T.Vreemd 2014, 286-320.) Hieruit volgt dat, in geval van ontoereikende bestaansmiddelen op basis van artikel 40 ter een verplichting voor de verwerende partij ontstaat een behoefteanalyse uit te voeren, zoals artikel 42 § 1 van de Wet van 15.12.1980 voorschrijft:

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Aldus bestreden beslissing, beschikt de verzoeker op basis van in artikel 40ter vermelde richtlijn en rekening houdende met de vermelde documenten over onvoldoende bestaansmiddelen. Uit de verplichte behoefteanalyse kan echter blijken dat de behoeften van de referentiepersoon dermate laag zijn dat de opgegeven bestaansmiddelen wél voldoen om aan de behoeften te beantwoorden. (RvV 2 februari 2015, nr. 137 732 van; RvS 19 december 2013, nr. 225.915.)

Dat de mogelijkheid van een dergelijke vaststelling plausibel is, wordt aangetoond door de toekenning van het verblijfsrecht aan S(...), E(...) en S(...), A(...), beiden kinderen van verzoeker. Aan beiden werd verblijfsrecht verleend vanaf 16.06.2015 ten gevolge van het uitblijven van een nieuwe beslissing door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, gedurende meer dan zes maanden na het arrest en arrest (RvV 11 december 2014, nr. 134 929; RvV 11 december 2014, nr. 134.928) dd. 11.12.2014 (zie stuk 2 en 3) aan, ter kennis gebracht op 16.12.2014.

Op basis van artikel 42 van de Wet van 15.12.1980 juncto artikel 52 §4 van het KB van 8.10.1981 wordt immers bij het uitblijven van een beslissing na zes maanden het verblijfsrecht toegekend en een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie afgegeven. Deze toekenning was eveneens een gevolg van een verzoek tot gezinshereniging overeenkomstig artikel 40ter van de Wet van 15.12.1980 waarbij ook de vader van verzoeker en grootvader van S(...), E(...) en S(...), A(...), als referentiepersoon fungeerde.

De toekenning van het verblijfsrecht aan beide kinderen gebeurde in het kader van twee aanvragen in nagenoeg identieke omstandigheden als de aanvraag van verzoeker. De verzoeken tot gezinshereniging hebben immers betrekking op dezelfde referentiepersoon, namelijk de grootvader van de kinderen en vader van de verzoeker. Bij de behoefteanalyse moeten dus precies dezelfde bestaansmiddelen in aanmerking worden genomen. Voorts werd de eerste aanvraag dd. 30.10.2013 gelijktijdig ingediend en allen op 28.04.2014 door uw Raad vernietigd. Verder verblijven beide kinderen op hetzelfde adres als verzoeker en wonen dus in gelijkaardige omstandigheden.

Het verlenen van het verblijfsrecht in dergelijke gelijkaardige situaties vormt een indicatie dat de verplichte behoefteanalyse zou kunnen aantonen dat, op basis van de eigen behoefte van de vader van verzoeker, de bestaansmiddelen wél voldoende zouden kunnen zijn.

Het ontbreken van de verplichte behoefteanalyse leidt tot de conclusie dat bestreden beslissing niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak, zoals eerder aangetoond in de rechtspraak van uw Raad. (RvV 21 februari 2014, nr. 119 324; RvV 2 februari 2015, nr. 137 741.) Hieruit volgt dat zowel artikel 42 §1 van de Wet van 15.12.1980, als het zorgvuldigheidsbeginsel, als de materiële en formele motiveringsplicht zijn geschonden.

De beslissing in haar geheel, dient bijgevolg vernietigd te worden.”

3.2 De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij in haar enig middel de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, maar nalaat aan te geven in welke zin de gemachtigde zou zijn tekortgekomen aan deze verplichting. Waar zij in haar verzoekschrift vermeldt “*dat de bestreden beslissing deels als volgt wordt gemotiveerd: (...)*” en dat “*aldus bestreden beslissing, (...) de verzoeker op basis van in artikel 40ter vermelde richtlijn en rekening houdende met de vermelde documenten over voldoende bestaansmiddelen (beschikt)*”, geeft zij overigens duidelijk te kennen in staat te zijn geweest een motivering terug te vinden in de bestreden beslissing. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. Aan de belangrijkste bestaansredenen van de formele motiveringsplicht, die erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140), is dan ook voldaan. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet, en tevens in het licht van artikel 42, § 1(, tweede lid) van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede lid van voormeld artikel 40ter luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; (...)”

Voormeld artikel 42, § 1, tweede lid luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In casu diende de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Belgische vader. Overeenkomstig voormeld artikel 40ter, tweede lid dient de referentiepersoon, met name de Belgische vader van de verzoekende partij, aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden oordeelt de gemachtigde dat alle documenten die door de referentiepersoon werden voorgelegd als bewijs van diens bestaansmiddelen betrekking hebben op enige vorm van aanvullend bijstandsstelsel en dan ook niet in overweging worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De gemachtigde besluit dat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De verzoekende partij meent dat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt gesteld dat zij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Aangezien de vereiste dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie slechts een richtlijn is, zo betoogt de verzoekende partij, was de gemachtigde verplicht om overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid) van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse uit te voeren. Daaruit had volgens haar dan kunnen blijken dat *“de behoeften van de referentiepersoon dermate laag zijn dat de opgegeven bestaansmiddelen wél voldoen om aan de behoeften te beantwoorden”*.

De Raad wijst er echter op dat zulke behoefteanalyse zich niet opdringt wanneer de vereiste bestaansmiddelen onbestaande zijn (*cf.* RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). *In casu* werd door de gemachtigde vastgesteld – en dit wordt door de verzoekende partij in het geheel niet betwist in haar verzoekschrift – dat in het geheel geen bewijzen werden voorgelegd van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen, zodat moet aangenomen worden dat deze onbestaande zijn en een behoefteanalyse op grond van voormeld artikel 42, § 1, tweede lid niet doorgevoerd moet worden. De Raad ziet bovendien niet in hoe de toekenning van het verblijfsrecht aan E. S. en A. S., kinderen van de verzoekende partij, aantoonde dat – mocht een behoefteanalyse zijn doorgevoerd in hoofde van de verzoekende partij – de mogelijkheid *“plausibel”* is dat wordt vastgesteld dat de behoeften van de referentiepersoon dermate laag zijn dat de opgegeven *“bestaansmiddelen”* wél voldoen om daaraan te beantwoorden. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij zelf aan dat aan deze kinderen, in toepassing van voormeld artikel 42 (§ 1, eerste lid) *juncto* artikel 52, § 4 (, tweede lid) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een verblijfsrecht werd verleend ten gevolge van het uitblijven van een nieuwe beslissing door de gemachtigde gedurende meer dan zes maanden na kennisgeving van de arresten van de Raad waarin eerdere ten aanzien van de kinderen genomen negatieve beslissingen werden vernietigd. De verzoekende partij kan aldus niet voorhouden dat aan de toekenning van het verblijfsrecht aan haar kinderen een toetsing aan de voorwaarden van artikel 40ter van de

vreemdelingenwet ten grondslag ligt, laat staan dat het verblijfsrecht zou zijn toegekend op basis van een gunstige behoefteanalyse. Het gegeven dat zowel de verzoekende partij als haar kinderen hun respectieve aanvragen stoelden op voormeld artikel 40ter, dat deze betrekking hebben op dezelfde referentiepersoon, dat de eerste aanvraag van de verzoekende partij gelijktijdig werd ingediend met die van haar kinderen, en dat beide kinderen op hetzelfde adres verblijven als de verzoekende partij en “*in gelijkaardige omstandigheden*” wonen, kan geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat de *in casu* bestreden beslissing wel werd genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, en de gemachtigde zodoende terecht heeft nagegaan of de verzoekende partij de door artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden vervult. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij dan ook geenszins dienstig aanvoeren dat “*het verlenen van het verblijfsrecht in dergelijke gelijkaardige situaties een indicatie (vormt) dat de verplichte behoefteanalyse zou kunnen aantonen dat, op basis van de eigen behoefte van de vader van verzoeker, de bestaansmiddelen wél voldoende zouden kunnen zijn*”.

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In dit verband voert de verzoekende partij aan dat het ontbreken van de “*verplichte*” behoefteanalyse tot de conclusie leidt dat de bestreden beslissing niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak, en ze verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad. Aangezien hoger reeds is vastgesteld dat een behoefteanalyse zich *in casu* niet opdringt, kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld door dergelijke analyse niet door te voeren.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE